

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. VII. Quando, & qua ratione infans contrahat peccatum originale?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Res differencia
quod per pesca-
verimus originale
eo, quod in illis
uerimus, Adamo, &
contractum à
obis,

etiam oritur, quòd voluntas al-
terius sufficiat nobis ad obtinen-
dam illius remissionem, quando
sacrum recipimus Baptisma ex
voluntate nostrorum parentum,
quin tamen nostra concurrat,
ubi primùm egressi sumus è sinu
matrum nostrarum. Tertio, in
primo nostro parente fuit pec-
catum illud velut venenatus
quidam fons, qui cunctis decur-
rens sæculis, seque omnibus ipsius
communicans filiis, inficiat to-
tam posteritatem in nobis: hoc
quidem est venenum, sed non-
nisi nostras inficiens personas,
non recipientibus id posteris no-
stris à nobis, sed à primo paren-
te, à quo id æquè bene accepimus
ac ipsi, abs eo, quòd longa
ista sæculorum series,

quæ defluxit exindè, quo vixit
Adam in mundo, rumpere po-
tuerit vinculum, quod constrin-
git nos cum illo, aut obligatio-
nem bibendi ex calice iræ DEL,
quem præparavit nobis in per-
sona ipsius. Tandem dici po-
test, quòd peccatum illud in
persona primi hominis sit origo
& principium omnium peccato-
rum mundi; sed in nobis radix
non sit, nisi peccatorum nostro-
rum personalium: adhuc dici
potest, non esse ipsummet, quod
nos allicit, quòdque nos trahit
ad peccatum, sed quòd præstet
hoc potius concupiscentia, quam
reliquit in nobis post se. De-
claranda mihi adhuc restat præ-
cipua difficultas, quam inter cæ-
teras proposuisti.

ARGUMENTUM.

Quando, & quâ ratione infans contrahat peccatum originale.

ARTICULUS VII.

Caro est, &
caro non est,
quæ maculat
nos peccatò
originali.

AN caro est, quæ maculat a-
nimam? an anima est, quæ
maculat carnem labe peccati?
Neutrum: ex una parte non est
caro, quæ inficiat animam infan-
tis peccatò originali: hæc enim
capax peccati non est, antequam
animetur, cum nondùm adhuc
nisi mortua quædam sit terra:
verum tamen est, quòd, si ani-
ma nunquam tangeret carnem
Adami, nunquam macularetur

Adami peccatò; hæc namque
doctrina est sancti Concilii Tri-
dentini: *Reverà homines nisi ex se-
mine Adæ propagati nascerentur, non
nascerentur iniusti.* Si DEUS crea-
ret parvum quoddam corpus
humanum in sinu alicujus ma-
tris, illudque animaret anima
quadam rationali, nasceretur ex
illo iufans, qui infectus non esset
peccato originali: ut aliquis sit
peccator, necesse est, ut sit ex

D 3

carne

Dionys.
cep. loc

carne Adæ. Verùm præcisè caro non est, quæ afferat hanc maculam animæ, cùm ipsa capax non sit alicujus peccati, antequàm receperit animam.

Non est anima quæ inficiat peccatò originali.

Ex alia parte etiam non est anima, quæ maculet carnem peccatò: siquidem ipsa talis non est, cùm exeat tota pura & tota innocens è manibus DEI per creationem. Sic peccatum non invenitur nec in carne seorsim, nec in anima seorsim: cùm ergo non sit in partibus, quomodo esse poterit in toto?

Psal. 50.

Audio Vatem quendam ingemiscntem & deplorantem infelicitatem nativitatì suæ: *In peccatis*, inquit, *concepit me Mater mea.* Nonne vult per hoc dicere, quòd peccatum fuerit in se à momento Conceptionis suæ, eò quòd pater & mater satisfaciunt concupiscentiæ suæ in generatione filiorum suorum; quòdque hæc actio, in qua descendere videntur infra conditionem alicujus creaturæ rationalis, ad imitandum illam bestiarum, eò usque displiceat DEO, ut id, quod producant, placere non possit ipsi; quòdque cùm causa sit inordinata, effectus quoque illius sit criminofus? Non: nam ultra hoc, quòd usus nuptiarum criminofus non sit coram DEO, quamvis omninò exemptus non sit ab omni inordinatione concupiscentiæ, non est hic usus, qui

Quid sit concipi in peccato.

nuncupetur conceptio alicujus infantis; aliàs facere oportet magnum valde discrimen inter infantes, qui nascuntur ex toro legitimo, & illos, qui nascuntur ex peccato parentum suorum: primi essent absque peccato, & secundi non essent; & tamen omnes contrahunt æqualiter peccatum originale in momento conceptionis suæ, eò quòd hoc momentum non sit illud actionis parentum; sed quod longè post sequitur.

Novi, dicit Medicus, plures requiri dies ad disponendum corpus alicujus infantis in sinu matris, ut capax reddatur ad recipiendam animam rationalem; & quando sufficienter organizatum est, ut animetur, DEUS in momento creat animam rationalem, & eodem instanti illam unit corpori. Et hoc momentum unionis corporis & animæ, est momentum conceptionis: hæc ergò fit in sinu matris, absque eo, quòd ipsa aliquid indè percipiet; hoc namque fit certo quodam momento, & certa quadam ratione, quam ipsa non cognoscit: *Momenta, quæ pater posuit in sua potestate.* Hæc sunt momenta introitus nostri in mundum, & exitus nostri è mundo, quæ non dependent à nostra libertate, quæque solus in sua potestate tenet pater cælestis. Probè novi, in hoc momento

nio an
: corpo
on est cr
osa.

Quodnam
momentu
conceptio
alicujus in
tis.

tuare
animæ &
oris reo
ddat cr
riginalis

AQ. I.

mento conceptionis, vel unionis animæ cum corpore contrahere infantem maculam peccati originalis; sed non capio, quare peccatum inveniat in hac unione.

Unio animæ
et corporis
non est crimi-
nosa.

Siquidem imprimis DEUS est, qui facit illam; non ergo esse potest nisi optima, cum sit opus bonitatis cujusdam infinitæ. Anima ex parte sua non facit aliquod malum, quod se uniat corpori ad communicandum ipsi vitam, sed potius facit bonum, cum in hoc obediat mandato DEI: nec caro ex parte sua culpabilem se reddit, quod recipiat hanc animam velut principium vitæ suæ; sed potius nobilitatur & evadit creatura excellens, ut quæ circumferat imaginem DEI: ubi est ergo hoc peccatum quod contrahitur in momento conceptionis alicujus infantis?

Quare unio
animæ & cor-
poris reos nos
reddat culpæ
originalis,

Dicam tibi id unicò verbò, respondit Ecclesiasticus. Unio parvi hujus corporis cum anima sua nasci infantem facit filium Adæ; & sufficit abundè, descendere à primo hoc DEI inimico, ut involvatur quis in crimine ipsius, & complex censeatur rebellionis suæ. Ne quæras, quodnam crimen commisit hic infans, ut sit objectum iræ DEI? magnum satis malum est pro ipso, ex tam malo natum esse patre; is, qui nascitur ex patre servo, nonne servus est, sicut pater

ipsius? verum quidem est, quòd nihil commiserit, quo meritis fuerit suam perdere libertatem naturalem, quæ maximè gloriosa conditionis nostræ humanæ prærogativa est; sed perdidit ipsam, quin sciret, & quin vellet, in persona patris sui. Sic omnes Adæ filii servi nascuntur peccati, abs eo, quòd id velint, vel quòd id nôrint; eò quòd sint filii alicujus patris, qui semetipsum voluntarie servum reddidit primi peccati.

Excipio sanctissimam Virgi-
nem, quæ concepta est sine pec-
cato. Verum quidem est, ipsam
esse filiam Adæ; & sub hoc titu-
lo more aliorum fuisset & ipsa
obnoxia crimini; sed ipsa ma-
ter est novi Adæ JESU CHRISTI,
qui proprius est Filius DEI: &
sub hoc titulo ipsa non debuit,
imò uti videtur nec potuit uni-
co momento maculari horrenda
labe peccati, cum hæc Filii
sui unigeniti contaminasset glo-
riam, qui, cum infinità ratione
distet à peccato, & per essentiam
Sanctus sit sanctorum, haudqua-
quam decuit, ut tam propè pec-
catum accederet ipsum, sed ne-
que imperium in eo teneret lo-
co, ubi inclusus novem mensi-
bùs commorari debuit; velut
captiveus amoris; sed neque de-
cebat, ut lethali venenò peccati
infici permitteret Matrem vitæ,
è qua mutuare voluit totam cor-
poris

Sanctissima
Virgo conce-
pta absque
peccato origi-
nali.

poris sui humani substantiam. Hoc primum, quod fecit, erat miraculum, ad insinuandum manifestè summum horrorem, quo abominatur peccatum: debebat is id persequi. Et in omnibus exterminare hominibus; sed in propria matre sua prævenit illud, conservans ipsam ab illius malitia, nec minimam unquam permittens in ipsa maculam.

Omnes excepta sanctissima Virgine contraxerunt peccatum originale.

Haud novimus, an concesserit prærogativam hanc aliis, quàm ipsi soli: illam ulterius extendere velle, temeritas foret, & opinio erronea. Omnes cæteri filii Adæ, etiam maximi Sanctorum ingemuerunt totâ vitâ suâ, transegisse se aliquot momenta sub tyrannide peccati; omnes experti sunt malignos, quos in a-

nimabus suis reliquit, effectus & affectus. Et adhibitis millenis conatibus, effusis tantarum lachrymarum torrentibus, multiplicatis tot ac tantis vitæ austeritatibus, congeminationis mortificationum operibus, videbant semper, renasci invitis se ex hac origine vitiosa certas quasdam inclinationes ad malum, quibus extimulabantur ad conquerendum cælo, cum magno Apostolo: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* & omnes denique incessanter adnisi sunt, ut veterem exuerent Adam, & induerent novum. Verùm quid prodest nobis, infelicem cognoscere statum, in quem reducti sumus per noxam originalem? videamus ergo.

Affectus militatis

Rom.

ARGUMENTUM.

Quis fructus hauriri possit ex hac consultatione.

ARTICULUS VIII.

Quattuor boni effectus, quos haurire possumus ex consideratione peccati originalis,

ECce! tibi quattuor bonos effectus, qui inde trahi possunt. Primus erit magnæ humilitatis, magnique contemptus sui ipsius. Eheu! non attuli nascens in mundum, nisi peccatum & ignorantiam; non habeo ex me ipso nisi concupiscentiam, quæ propensione continua me urget ad malum; Natus sum ceu objectum iræ DEI, abominandum oculis Creatoris mei; contemptissimæ bestiolæ super

terram in hoc excellunt me, cum illa nullo onustæ peccato ingressæ sint mundum; sed semper innocentes apparuerint coram oculis Conditoris sui.

Amor meus proprius defendere se desuper volet; & dicere: non esse hoc vitiò & culpâ meâ, & si alterius peccatum peccato me reddiderit obnoxium nascendò, id effectum non esse propriæ meæ malitiæ, sed calamitatem & miseriam conditio-

nis